

ליל שבת קודש פרשת אמור ה'תשנ"ז

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ז המדבר מתכלית הבריאה עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על כמה נקודות שבתורה זו של רביז"ל), כי עיקר הבריאה היא בגין דישתמודעין ליה (זוהר בא מ"ב.), כמו שכתוב (ישעיה מ"ג) לכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, וגוף ונפש הם בחינת אדם ובהמה, חומר וצורה, חכמה וסכלות, בחינת אור וחושך, כמו שכתוב (קהלת ב') כיתרון אור מן החושך וכו', והם בחינת חיים ומיתה וכו' והם בחינות שכחה וזכרון וכו', והם בחינת חכמות התורה, שחכמות חיצוניות הם חומר וסכלות, ובחינת בהמה, כנגד חכמות התורה, וצריך כל אדם להכניע החומר היינו בחינות מיתה, בחינת סכלות של הגוף של הארבע יסודות, כמו שכתוב בזוהר (בראשית כ"ז.) ויקח ה' אלקים את האדם, מאן נטל ליה, מארבע יסודין דיליה, דאפריש ליה מתאוה דילהון וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה עיקר תכלית בריאת כל העולמות, היתה בכדי להכיר את השם יתברך, היינו שיזכו למצוא את כבודו יתברך בכל חלק מחלקי הבריאה, שזהו פירוש דברי הזוהר הנ"ל "בגין דישתמודעין ליה", היינו שיזכו להכיר את השם יתברך מכל פרטי הבריאה, מראשית האצילות עד תכלית עולם העשיה, שזהו לכבודי, שהוא אצילות, ששם עצם התגלות כבודו יתברך, בראתיו יצרתיו אף עשיתיו, היתה השתלשלות שאר העולמות, בריאה יצירה עשיה, והכל שיגיעו "לכבודי", שיכירו את כבודו יתברך, ועיקר דבר זה נעשה על ידי האדם שהוא בעולם העשיה הזה, ויש לו נשמה קדושה מרום גבהי מרומים, חלק אלוק ממעל ממש, שהוא יזכה למצוא את כבודו יתברך מכל פרטי הבריאה, והוא ימליך מלכותו יתברך על כל הבריאה כולה, וזהו עבודתו בכל משך ימי חייו, להכיר את השם יתברך במכל פרטי שבימי חייו, וגם להרגיל ולפרסם את כבודו יתברך בפי כל הבריות, שיכירו כולם את כבוד מלכותו יתברך, ויקבלו עול מלכותו עליהם.

אבל זה לעומת זה עשה האלקים, וכמו שיש לאדם נשמה קדושה המושך אותו לידבק בשורשו, דהיינו להתקרב אליו יתברך ולהכיר אותו יתברך מכל דבר, כמו כן יש לו גוף עכור המושך אותו לחומריות וגשמיות, ומסתיר ממנו אור אלקותו יתברך, והאדם צריך להיות גבור תקיף להתגבר על חומריות גופו, ולהכניע אותו תחת קדושת נשמתו, היינו שישתמש עם כוח גופו לעבודת השם יתברך, עד שיהפוך חומר הגוף לאור הנשמה, ואז משניהם ביחד יזכה להכיר את השם יתברך, בבחינת (איוב י"ט) ומבשרי אחזה אלוק, שגם מבשר הגוף יזכה לראות אלקותו יתברך.

ומגלה לנו רביז"ל, שכוח גופו של אדם, שמסתיר ממנו אלקותו יתברך, נקרא בשם "בהמה" ו"סכלות" כי כמו שמצד נשמתו הוא נקרא בשם "אדם" מלשון (ישעיה י"ד) אדמה לעליון, היינו שיש לו הכח להתדמות אליו יתברך בכל מדותיו ולהכלל בשורשו העליון, וכן יש לו "חכמה", להתחכם מכל פרטי הבריאה אלקותו יתברך, כמו כן מצד גופו הוא כמו "בהמה" ממש, שיושבת בשדה ומדמית לעצמה כל מיני דמיונות של הבל, ואוכלת כדרך בהמה ושותה כדרך בהמה, כי אדם שהולך אחר בהמיות גופו הוא חי כמו בהמה ממש, וממילא מתגבר אצלו ה"סכלות" והטפשות, כי אינו משתמש עם שכלו להתקרב אליו יתברך, רק הולך אחר תאוות לבו, עד שאינו מתבייש לאכול כמו בהמה ולהתנהג כמו בהמה, ועיקר עבודת האדם, שיזכה להקרא בשם "אדם" באמת, וילך בדרך ה"חכמה" האמיתית, להכיר אותו יתברך מכל פרטי הבריאה.

ואומר רביז"ל, שהגוף גם מכונה בשם "חושך" ושכחה", כי חומריות גופו מחשיך ממנו אורו יתברך, ובמקום לראות את אורו יתברך המאיר בכל הארץ, וכמו שכתוב (יחזקאל מ"ג) והארץ האירה מכבודו, במקום זה מרגיש חושך ומר לו מאד, והוא שרוי בדכאון ובעצבות גדול, ונדמה לו כאילו אפס תקוותו לגמרי, וזה מגביר אצלו מדת השכחה, ששוכח לגמרי מתכליתו הנצחי, ואיך שלא בא לזה העולם רק להכיר את כבודו יתברך, ואפילו כשמדברין עמו דברי התעוררות, ומעוררין את לבו לעסוק בעבודת השם יתברך, וכבר מתחיל לראות איזה נקודה של אור, לא עובר זמן הרבה וכבר שכח כל התעוררותו, ונחשך לו לגמרי, ונדמה לו כאילו אף פעם לא ראה שום אור כלל, ולכן עיקר עבודת האדם בכל משך ימי חייו, הוא להשלים אצלו צורת האדם, ולהדמות עצמו

אליו יתברך בכל מדותיו, ולהכניע חומר גופו שהוא הבהמיות שבתוכו, עד שכל גופו יהיה מרכבה לשכינת עוזו יתברך, כי על ידי שמקיים מצוותיו יתברך בכל אברי גופו, בזה הוא משלים אותם ומשרה בהם שכינת עוזו יתברך, וכדאיתא בתיקונים (תיקון ע') זכאה מאן דשריא ליה בכל אבר ואבר דיליה למעבד ליה אתר לשריא תמן,, ולאמלא ליה בכל אבר ואבר, דלא יהא ביה אבר פנוי מניה (אשרי מי שמשרה הקדוש ברוך הוא בכל אבר ואבר שלו, לעשות לו מקום להשרות שם, ולהמליך אותו בכל אבר ואבר, שלא יהיה מקום פנוי ממנו), כי אז נקרא בשם "אדם" באמת, וממשיך על עצמו "צורה" העליונה, שהוא צלם אלקים, בבחינת (בראשית א') נעשה אדם בצלמינו כדמותינו, מה שאין כן אם נשאר אצלו איזה אבר בגופו שלא עבד בו את השם יתברך, אזי הוא בעל מום, וחסר אצלו הצלם אלקים, וכדאיתא שם בתיקונים, אם חסר אבר חד דלא שריא עליה קודשא בריך הוא. בגין ההוא אבר אתחזר לעלמא בגלגולא עד דאשתלים באברין דיליה, למהוי כלהו שלמין בדיוקנא דקודשא בריך הוא, דאם חסר חד לאו איהו בצלמו דקודשא בריך הוא וכו' דאיהו מום (אם חסר אצלו אבר אחד שלא השרה בו הקדוש ברוך הוא, בגלל האבר ההוא צריך לחזור בעולם בגלגול עד שישתלם בכל האיברין שלו, כ אם חסר אבר אחד אינו בצלמו של הקדוש ברוך הוא וכו' אלא הוא בעל מום), נמצא שעיקר עבודת האדם הוא לקדש בשר גופו, עד שיהתפך כל הבהמיות והחומריות שלו, לאדם העליון ולצורה העליונה, ואז נעשה מרכבה לשכינת עוזו יתברך, שהשכינה הקדושה שורה עליו בכל אבר ואבר שלו, והוא נכלל בו יתברך לגמרי, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל פרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב בפרשת השבוע (ויקרא כ"א) **דִּבֶּר אֱלֹהִים לְאִמֹר אִישׁ מִזֶּרְעֶךָ לְדֹרֹתָם אֲשֶׁר יִהְיֶה בוֹ מוֹם לֹא יִקְרַב לְהִקְרִיב לְחֵם אֱלֹהִים וְגו' כִּלְאִישׁ אֲשֶׁר בוֹ מוֹם מִזֶּרְעֵךָ אֶהְרֵן הַכֹּהֵן לֹא יִגַּשׁ לְהִקְרִיב אֶת־אִשֵּׁי הַזֵּי"ה מוֹם בוֹ אֶת לְחֵם אֱלֹהִים לֹא יִגַּשׁ לְהִקְרִיב, היינו שהתורה הקדושה פסלה הכהנים שיש להם מום בגופם להקריב את קרבנות ה' ולעבוד את עבודת בית המקדש, ויש לומר שהתורה הקדושה רמזה לנו בזה, שכל מי שרוצה לגשת אל הקודש ולעסוק בעבודת השם יתברך צריך לראות שלא יהיה שום מום בגופו, היינו שלא ישאר אצלו איזה אבר שלא ישרה שם הקדוש ברוך הוא, שעל ידי יתגבר שם את הבהמיות, כי בזה האדם נעשה בעל מום חס ושלום וכבר אינו ראוי**

להקריב את אשי ה', כי באמת כל אחד מישראל הוא בחינת כהן שצריך לעסוק בעבודת הקודש שהוא עבודת השם יתברך, בבחינת מה שנאמר לעם ישראל בעת קבלת התורה, (שמות י"ט) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים, ואמרו חכמינו הקדושים במכילתא (פרשת יתרו) ראויין היו כל ישראל לאכול בקדשים וכו', וכן מובא שם בבעל הטורים, אילו זכו ישראל היו כלם כהנים גדולים, ולעתיד לבא תחזור להם, שנאמר (ישעיה סח) ואתם כהני ה' תקראו, עיין שם, כי כל אחד כשבא לעסוק בעבודת השם יתברך נקרא בשם כהן, נמצא שצריך לזהר מאד שלא יהיה בבחינת בעל מום שפסול עבודתו, ועיקר השמירה ממומין הוא על ידי שמכניע חומר גופו הממשיך אותו לבהמיות, ומכריח את גופו לשמש את נשמתו, עד שכל אבר ואבר שלו יהיה נעשה מרכבה להשכינה הקדושה השרוי בקרבו, כי על ידי שהאדם יודע שכל תכלית בריאתו בזה העולם היתה כדי לעבוד את הקדוש ברוך הוא עם גופו ונשמתו גם יחד, ויש כח לכל אחד ואחד להפוך את חומריות גופו ואת הבהמיות שיש בתוכו לצורה עליונה ולצלם אלקים, על ידי זה בוודאי יקדש עצמו מאד בכל אבר ואבר, וינקה עצמו מכל מום וחסרון, עד שיוכה להיות כלי שלם להשראת השכינה הקדושה, והקדוש ברוך הוא יזכינו לקדש בשר גופינו בקדושה עליונה, עדי נזכה להיות קשורים ודבוקים בו יתברך תמיד מעתה ועד עולם אמן ואמן.

•••

בוקר שבת קודש פרשת אמור ה'תשנ"ז

בשבת קודש בבוקר דיבור מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד מאד בספורי מעשיות של רביז"ל במעשה ממלך וקיסר מעשה ב' דף י' עיין שם.

בְּתוֹךְ כֵּן נִזְכְּרָה לְשִׁבְחוֹ הַטַּבַּעַת שֵׁם, וְשִׁלְחָה אוֹתוֹ אַחֲרֵי הַטַּבַּעַת. וְהִלֵּךְ לְשֵׁם וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְמַצֵּא הַמָּקוֹם וְהִלֵּךְ לְמָקוֹם אַחֵר וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְמַצֵּא הַטַּבַּעַת. וְהָיָה הוֹלֵךְ לְבַקְשׁוֹ מְמָקוֹם לְמָקוֹם עַד שֶׁנִּתְעַה וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְחַזֵּר. וְהָיָה הִלְכָה לְבַקְשׁוֹ וְנִתְעִית גַּם כֵּן, וְהָיָה הוֹלֵךְ וְתוֹעָה, הוֹלֵךְ וְתוֹעָה. אַחֵר כֵּן רָאָה דֶרֶךְ וְהִלֵּךְ לְיִשׁוּב, וְלֹא הָיָה לוֹ מַה לַּעֲשׂוֹת, וְנִעְשָׂה מִשְׁרֵת. גַּם הָיָה הִיָּתָה הוֹלְכֵת וְתוֹעָה, וַיִּשְׁבָּה עֲצָמָה שֶׁהִשְׁבָּה אֶצֶל הַיָּם, וְהִלְכָה אֶל שְׂפַת הַיָּם. וְהָיָה שֵׁם אֵילָנוֹת שֶׁל פְּרוֹת, וַיִּשְׁבָּה שֵׁם, וּבְיוֹם הִיָּתָה הוֹלְכֵת אֶצֶל הַיָּם, אוֹלֵי הַמָּצֵא עוֹבְרִים וְשׁוֹבִים. וְהִיָּתָה

מִתְפַּרְנֶסֶת מִהַפְּרוֹת, וּבִלְיָה הִיְתָה עוֹלָה עַל אֵיזָן פְּרִי נְשִׁמָּה נְשִׁמָּה
מִן הַחַיּוֹת:

בְּתוֹךְ כֵּן נִזְכָּרָה לְשִׁכְחָה הַטְּבֵעַת שָׁם, הַטְּבֵעַת מִרְמוֹת עַל עֵיקַר קְדוּשָׁתוֹ שֶׁל
הָאָדָם, כִּי טְבֵעַת יֵשׁ בָּהּ עֵגוּלָא וְרִיבּוּעַ, עֵיגוּלָא בְּפָנִים וְרִיבּוּעַ בְּחוּץ כַּמְבוֹאֵר
בְּתִיקוּנִים (תִּיקוּן כ"א דף ג"ה:), הַעֵיגוּל מִרְמוֹת עַל הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, שְׁצָרִיד
לְסַבֵּב אֶת הָאָדָם תָּמִיד כְּמוֹ עֵיגוּל, בְּבַחֲנִית (תְּהִלִּים ס"ט) וְאֲמוּנָתְךָ סְבִיבּוֹתְךָ,
שֶׁבְכָל צַד שֶׁהָאָדָם יִפְנֶה, תָּמִיד יִהְיֶה מְסוּבָב עִם הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, וְהַרִיבּוּעַ הֵם
אַרְבַּע אוֹתוֹת הַשֵּׁם הַיְיָ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהָאָדָם יִכְסּוֹף וַיִּשְׁתַּקֵּק תָּמִיד לְרֹאוֹת
שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ לְפָנֵי עֵינָיו, שִׁזְהוּ עֵיקַר הַדְּבִיקוֹת, אֲבָל מִיָּד שֶׁשׁוֹכְחִים אֶת הַטְּבֵעַת,
וְהָאָדָם מְסִיחַ דַּעְתוֹ מִן הָאֲמוּנָה הַקְּדוּשָׁה וּמִן הַדְּבִיקוֹת בּוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲזִי הוּא
מֵתְחִיל לְתַעוֹת בְּדַרְכִּים נְבוּכִים, וּמֵתְרַחֵק מֵאֵד מִן הַקְּדוּשָׁה, וְהוּא צָרִיד רַחֲמִים
רַבִּים שִׁיזְכֶּה לְחַזֹּר אֶל מְקוֹמוֹ הַנְּכוּן.

וְשִׁלְחָה אוֹתוֹ אַחֲרֵי הַטְּבֵעַת. וְהִלֵּךְ לְשָׁם וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְמַצֵּא הַמְּקוֹם
וְהִלֵּךְ לְמְקוֹם אַחֵר וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְמַצֵּא הַטְּבֵעַת. וְהָיָה הוֹלֵךְ לְבִקְשׁוֹ
מְקוֹם לְמְקוֹם עַד שֶׁנִּתְעָה וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְחַזֹּר, כִּי הֵבֵן מֶלֶךְ מִרְמוֹת עַל
קְדוּשַׁת נִשְׁמָתוֹ שֶׁל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, כִּי כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מַלְכִים הֵם (שַׁבָּת ס"ז.),
וְהֵבֵן קִיסַר מִרְמוֹת עַל חוֹמֵר הַגּוֹף, שֶׁהֵיָא כְּלֵי הַמַּחְזָקֶת אֶת קְדוּשַׁת הַנִּשְׁמָה
בְּתוֹכָהּ, וּמִיָּד שֶׁנֶּאֱבַד הַטְּבֵעַת שֶׁהֵיָא עֵיקַר קְדוּשַׁת הָאָדָם כִּנ"ל, אֲזִי הַגּוֹף שׁוֹלַח
אֶת הַנִּשְׁמָה לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׂ אוֹתָהּ, אוֹלֵי תוֹכֵל לְחַזֹּר אֶל קְדוּשָׁתוֹ, אֲבָל כְּשֶׁנּוֹטָה
מִדֶּרֶךְ הַיִּשָּׁר אֶל דֶּרֶךְ אַחֵר מְקוֹלְקָל, יוֹצֵאִים מֵאוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ כְּמָה וְכְמָה נְתִיבוֹת
וְדַרְכִּים תוֹעִים וּמְקוֹלְקָלִים מֵאֵד, וְאֲזִי תוֹעִים וְנְבוּכִים בְּאֵלּוֹ הַדַּרְכִּים עַד שֶׁקִּשְׁעָה
לְשׁוֹב וּלְצֵאת מִשָּׁם, וְצָרִיכִין סִיעָתָא דְשִׁמְיָא מִיּוֹחַדַּת שִׁיזְכֶּה לְשִׁמּוֹעַ קוֹל הַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ שֶׁקוֹרָא אוֹתוֹ לְשׁוֹב אֵלָיו (עֵי' לִיקוּטֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק א' סִי' ר"ו).

וְהֵיָא הִלְכָה לְבִקְשׁוֹ וְנִתְעָה גַם כֵּן, אַחֵר כֵּן גַּם הַגּוֹף מִנְסָה לְחַזֹּר אֶל
קְדוּשָׁתוֹ וּלְתַקֵּן אֶת עֲצָמוֹ, אֲבָל אִם אֵין הַטְּבֵעַת, שֶׁהֵיָא הָאֲמוּנָה וְהַדְּבִיקוֹת כִּנ"ל,
הוּא גַם כֵּן תוֹעֵה בְּדַרְכִּים נְבוּכִים וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ אֵיךְ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וּלְתַקֵּן אֶת
עֲצָמוֹ כְּרָאוּי.

וְהָיָה הוּא הוֹלֵךְ וְתוֹעֵה, הוֹלֵךְ וְתוֹעֵה. אַחֵר כֵּן רָאָה דְרָךְ וְהִלֵּךְ לְיִשׁוּב,
וְלֹא הָיָה לוֹ מָה לַעֲשׂוֹת, וְנִעְשָׂה מְשָׁרַת. כִּי כְּשֶׁאָדָם אוֹבֵד אֶת דְּרָכֵי וְתוֹעֵה

בדרכים נבוכים הרחוקים מן הקדושה, הוא נעשה איש בטל, ואין לו כבר מה לעשות, וכל יום אצלו כגלות ארוכה מאד, וזהו הצרה הכי גדולה, כי הבטלה מביאה האדם לידי שיעמום ולידי זימה (כתובות נ"ט:), ומרוב בטילה האדם נופל בדעתו, עד שאינו מחשיב את עצמו לכלום, ונעשה משרת ועבד אצל אחרים, מה שאין כן כשאדם הולך בדרך של הקדושה, הוא תמיד עסוק באיזה עסק, הן בעסקי עבודת השם יתברך של תורה ותפילה, והן בעסקי צרכי הגוף המוכרחים לו, וזה שומר אותו מכל רע.

גם היא היתה הולכת ותועה, וישיבה עצמה שתישב אצל הים, כי כמו שהנשמה תועה מן הדרך של הקדושה, כן הגוף תועה, אבל לפעמים הגוף רואה שכבר אין תכלית מכל גשמיות עולם הזה, כי יודע שהסוף של הגוף רמה ותולעה, ולא ישאר לו מכל הגשמיות והחומריות כלום, ולכן מיישב עצמו לישוב אצל הים, היינו ים החכמה, אולי ימצא שם איזה דבר חכמה שיחיה אותו, ויתן לו קיום.

והלכה אל שפת הים. והיה שם אילנות נשל פרות, וישיבה שם, כי אצל שפת הים של ים החכמה, שם בוודאי מוצאין אילנות פירות טובות, שהם החידושי תורה של הצדיקי אמת, כי עץ דא צדיק (תיקוני זוהר תיקון ס"א), ופירות וחידושין אלו יכולין להחיות את האדם בכל מצב ומדריגה שיהיה נמצא בה, ואפילו אם יש לאדם גוף עב וגם מאד, והוא תועה בגלות מר מאד, גם אז יכול לקבל דיבורים טובים מן הצדיקים עד שיחיו אותו ויעזרו אותו סוף כל סוף לחזור אל קדושת נשמתו.

וביום היתה הולכת אצל הים, אולי תמצא עוברים ושבים. והיתה מתפרנסת מהפרות, כי בשעה שעדיין מאיר אור יום, והאדם מחיה עצמו עם הדיבורים ששמע אצל הצדיק, אזי יושב אצל ים החכמה, ומחפש עוברים ושבים שהם אנשים הבאים מבחוץ, ונושא ונותן עמהם בהפירות והחידושים ששמע אצל הצדיק, ומפרנס ומחיה עצמו על ידי זה.

ובליילה היתה עולה על איץ פרי שתהיה נשמרת מן החיות כי אפילו בשעה שנחשך אצל האדם את האור הגדול של החידושי תורה של הצדיקי אמת, ואינו יוכל להחיות עצמו בהם ולאכול מן הפירות שלהם ממש, אבל גם

אז הוא מחיה את עצמו עם עצם ההתקרבות אל הצדיקים, כי לראות את הצדיק לבד אפילו אם אינו מקבל ממנו דברי תורה הוא גם כן דבר גדול מאד (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ע"ה), וזה שומר אותו מן החיות רעות, שהם האנשים הרחוקים מן הקדושה והאמונה, שרוצים לטרוף אותו ולנתק אותו מן הקדושה לגמרי כמו חיות רעות, כי על ידי ההתקרבות שלו אל הצדיקים שבדור הוא נשמור וניצול מהם לגמרי, והשם יתברך יזכינו להיות מקורבים תמיד לצדיקים אמיתיים, ונזכה לילך בדרכיהם הקדושים, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך ולהיות דבוק בו יתברך באמת מעתה ועד עולם אמן ואמן.

•••

סעודה שלישית פרשת אמור ה'תשנ"ז

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ער"ב המדבר מפירוש הפסוק היום אם בקולו תשמעו עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, כתיב (תהלים צ"ה), היום אם בקולו תשמעו, זה כלל גדול בעבודת השם, שלא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום, הן בעסק פרנסה והצטרפותו, צריך שלא יחשוב מיום לחבירו כמובא בספרים, וכן בעבודתו יתברך, לא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום ואותו השעה, כי כשרוצין ליכנס בעבודת ה', אזי נדמה להאדם כאילו הוא משא כבד, ואי אפשר לו לישא משא כבד כזו, אבל כשיחשוב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו משא כלל, וגם שלא ידחה את עצמו מיום ליום, לאמר מחר אתחיל, מחר אתפלל בכוונה ובכח כראוי, וכיוצא בזה בשאר העבודות, כי אין לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי, היום אם בקולו תשמעו, היום דייקא, והבן, עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו בתורה זו עצה נוראה ונפלאה מאד לעבודת השם יתברך, איך שכל אדם יכול לזכות להתקרב אליו יתברך, ולעסוק בעבודת השם יתברך כל ימי חייו בהתמדה עצומה, והעצה היא על ידי שהאדם תמיד יחשוב רק מן היום הזה שהוא עומד בו ולא יבלבל את עצמו

כלל מיום אל יום, כי עיקר מה שמונע את האדם מלעסוק בעבודת השם יתברך כראוי, הוא מה שחושב ודואג מה יהיה מחר, ואיך יהיה יכול להמשיך את עבודתו למחר וליום אחריו, כי בוודאי ליום אחד הוא יכול לעשות הכל, ללמוד הרבה ולהתפלל בדביקות ובהתעוררות ולקיים מצוות, כי על יום אחד אין זה דבר קשה כלל, רק העיקר מה שמבלבל אותו הוא החשש והפחד שלמחר לא יהיה יכול להמשיך את זה, כי להרבה ימים זה כבר משא כבד, וזה נותן לו היום חלישות הדעת עד שאינו רוצה להתחיל את עבודתו כלל, אבל כשלא ישים לפני עיניו כי אם היום הזה שהוא עומד בו, וידמה בדעתו כאילו אין לו רק את היום הזה, אזי בוודאי יזכה לעשות בו טוב הרבה ולמלאות אותו עם המון נקודות טובות של תורה ותפילה, וירוויח בו קרן נפלא שזהו כל עיקר הוננו ורכושו בזה ובכא לנצח.

ובאמת על האדם לדעת, שכל יום שיש לו בזה עולם, הוא מתנה נפלאה מאת השם יתברך, שנותן לו במתנת חנם, יום של עשרים וארבע שעות, שבו הוא יכול לקנות לעצמו חיי עולם הבא וחיי נצח, והיום הזה אינו קשור לא ליום שלפניו ולא ליום שלאחריו, רק היא מתנה ובריאה חדשה לגמרי שבו האדם יכול לקנות לעצמו כל טוב אמיתי ונצחי, וכשאדם מכניס היטיב ידיעה זאת בדעתו, וזוכר דברי רביז"ל הנ"ל על הפסוק היום אם בקולו תשמעו, היום דייקא, שהעיקר עלי לראות מה אני יכול לקנות ולרכוש לעצמי היום הזה, אזי בוודאי כל יום ויום יהיה אצלו כחדש ממש, וינסה בכל כוחו לתפוס בו כל מה שרק יכול, ולא יבטל את זמנו אפילו לרגע, כי הלא היום הזה אף פעם לא יוחזר אליו, ומה שיתפוס בו זה יהיה רכושו הנצחי, ולכן למה לו לבלות זמנו להבל ולריק, בשעה שיכול לקנות לעצמו אורות נצחיים על ידי כל לימוד ולימוד בתורה הקדושה, ועל ידי כל דיבור ודיבור בתפילה ועל ידי כל מצוה ומצוה שיחטוף בו.

ולכן אשרי מי שמכניס היטיב עצה זו בלבו, ותמיד רק מתסכל על היום הזה שיש לפניו, ומיד בבוקר כשקם מהשינה כבר משתדל בכל כוחו למלאות כל שעה ורגע עם איזה נקודה טובה, ובכל עת פנוי הוא חוטף איזה לימוד או איזה דיבור של תפילה להשם יתברך, וכך עובר אצלו כל היום, כי בדרך זה יזכה למלאות ימיו ושנותיו בכל טוב אמיתי ונצחי, ויזכה לבא לעולם העליון ולביתו

הנצח זקן ושבע ימים, היינו שבע עם כל הימים שלו, שלא איבד אפילו אחת מהם, כי בילה את כולם בטוב ובנעימים, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע ולענינא דיומא בקשר נורא ונפלא, כי הנה בפרשת השבוע כתיב מצות ספירת העומר, וכמו שכתוב (ויקרא כ"ג) וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הֵבִיאֲכֶם אֶת־עֹמֶר הַתְּנוּפֶה שֶׁבַע שָׁבָתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה, עַד מִמִּחְרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וּגו', שמצוה עלינו לספור את הימים שבין פסח לשבועות, כל יום ויום ספירה בפני עצמו, ויש להבין למה דייקא בימים אלו בין פסח לעצרת יש מצוה למנות את הימים, יותר מבכל השנה כולה, ומסביר מוהרנ"ת ז"ל (ליקוטי הלכות פקדון הלכה ד' אות ה'), שהמצוה הזאת בא לנו בדרך הכנה לקבלת התורה, שבכדי שאדם יזכה לקבל את התורה באמת, עליו לספור את הימים ולידע שכל יום ויום מימי חייו מנויים וספורים במספר ובמנין, ויצטרך ליתן דין וחשבון על כל יום ויום, כי אין שום יום הולך לבטלה חס ושלום, ואפילו שעה ורגע אחת אינו הולך לבטלה חס ושלום, בבחינת שֶׁבַע שָׁבָתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה שהשבע שבתות שהם ימי הספירה, צריכין להיות תמימות ושלימות בעבודת השם יתברך, ולא ילך מהם רגע לאיבוד חס ושלום, ועל כן אסור לאדם לדחות את עצמו מיום ליום רק לידע היטיב שהיום הזה לא יהיה לו עוד כל ימי חייו, כי יום האחר הוא ענין אחר לגמרי והלוואי שיפרע חובת כל יום ביומו, וזהו ענין היום אם בקולו תשמעו הנ"ל, שהאדם אינו משים לפני עיניו רק היום הזה שעומד בו, ומונה וסופר אותו בכדי להראות את מעלתו וחשיבתו, וכשאנו סופרין ימים אלו בין פסח לשבועות, כל יום ויום ספירה בפני עצמו, אזי אנחנו זוכין אחר כך לקבל התורה באמת, וכבר נקבע בלבינו על כל השנה כולה את ענין ספירת הימים, לדעת שכל יום ויום חשוב ויקר מאד, ובזה אנחנו מתעוררין בהתעוררות חדש לזוהר בכל יום מימי חיינו למלאות אותו עם כל טוב אמיתי ונצחי.

וזה מה שאמרו חכמינו הקדושים במצות ספירת העומר (ראש השנה ה.), מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי, שיש מצוה למנות הן הימים והן השבועות, כי כמו שצריכין לדעת שכל יום הוא יום בפני עצמו, וצריכין למלאות אותו עם כל נקודות טובות שרק יכול, כן צריכין לדעת שכל שבוע הוא שבוע בפני עצמו, ולמלאות כל שבוע מלא וגדוש עם נקודות טובות בעבודת השם יתברך, כי כל

מה שעושה אדם בששת ימי המעשה, כשבא שבת קודש יש להכל עלייה נוראה ונפלאה מאד, וחוזר ונמשך על האדם שפע רוחני ושפע גשמי, כי מבואר בכתבי האריז"ל שכל שבוע הוא פרצוף בפני עצמה הכלול מכל השבע ספירות מחסד עד מלכות, כי ששת ימי המעשה הם כנגד חסד גבורה תפארת נצח הוד יסוד, ושבת היא כנגד המלכות, וכשבא שבת קודש נשלם פרצוף שלימה מכל ימות השבוע, ואז כל התורה והתפילה והמצוות ומעשים טובים שעשה אדם כל השבוע עולין בעלייה נוראה ונפלאה מאד, ולכן במצות ספירת העומר יש מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי, כי על ידי מצות ספירת העומר נקבע באדם ידיעות אלו לזכור תמיד איך שכל יום וכל שבוע הוא ענין בפני עצמו ועליו לשמור על כולם בשמירה מעולה מאד.

והנה גם יש לאדם לדעת, שכל יום ויום יורד מלמעלה בדרך אור פשוט, היינו שאורו יתברך מלובש ומוסתר בתוך היום הזה, אבל סביב האור יש כל מיני נחשים ועקרבים שרוצים להעלים ולהסתיר את אור מן האדם, וכדאיתא בזוהר הקדוש (נשא קכ"ג) דכל יום אית ביה טוב, אבל אית ליה גדר מלבר דלא ייעול כל בר נש לההוא טוב וכו' וכמה נחשים ועקרבים מבלבלין מחשבתיה וכו', אבל מאן דאיהו טוב וכו' פתחין ליה וכו', (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' פ"ד), כי העיקר תלוי בבחירת האדם, אם לצייר את האור לטוב, ולדעת שהקדוש ברוך הוא נמצא בתוך היום הזה, ובוודאי יכולין למלאות אותו עם כל טוב אמיתי ונצחי, או לצייר אותו לרע חס ושלום, ולדחות את היום הזה ולומר שהיום הזה אינו טוב, ואין יכולין לעשות בה כלום, רק למחר יתחיל ללמוד ולהתפלל, כי הכל תלוי כפי בחירת האדם, וכמו שכתוב (דברים י"א) ראה אנכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה, שהקדוש ברוך הוא נותן לפני האדם את היום, ועליו לצייר אותו לברכה או לקללה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ו), כשאדם יודע את לימוד הנ"ל של היום אם בקולו תשמעו, שהעיקר הוא להסתכל רק על היום הזה, אזי מצייר את האור לברכה, ומוצא את האור הגנוז שיש בתוך היום הזה, וממשיך על נשמתו נועם עריבות זיוו השכינה הקדושה, אבל כשאדם דוחה מעל עצמו היום הזה, ואומר שהיום הזה אינו יום, אזי מצייר את האור לקללה רחמנא ליצלן ומרגיש בעצמו מרירות הגהינום ממש, עד שמקלל את יומו רחמנא ליצלן, ואומר שהלוואי שלא היה רואה את היום הזה, כי מר וצר לו מאד, ולכן אשרי מי שאינו מטעה את עצמו כלל, ויודע היטיב שבכל יום ויום

מאיר אורו יתברך האינ סוף, ואם רק יזרו את עצמו לשמור על זמנו היקר ולינצל כל שעה וכל רגע בעבודת השם יתברך, בוודאי יזכה להרגיש בה כל מיני נעימות עריבות זיוו וחיות, ויתעלה ויתדבק בדביקות עליון ונורא, אשרי לו ואשרי חלקו.

וחזר וקושר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לענין אחר שבפרשת השבוע בקשר עליון וחזק מאד, כי הנה בפרשת השבוע מצינו את פרשת המקלל, שחירף וגידף כלפי מעלה, ונקבע ענשו על פי הדיבור (ויקרא כ"ד) וְאֵלֶּיךָ יִשְׂרָאֵל הַדָּבָר לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ בִּי־יִקְלֹל אֱלֹהָיו וְנָשָׂא הַטָּאון, ויש לדקדק למה כתיב בִּי־יִקְלֹל אֱלֹהָיו בלשון יחיד, ולא כתיב אלהים כמו שכתוב ברוב מקומות התורה, אבל על פי הנ"ל מובן הענין מאד, כי האיש הבא לקלל כלפי מעלה חס ושלום, הרי צייר את האור הבא מלמעלה לרע כפי הכלים הפגומים שלו, כי מפי עליון לא תצא הרעות והטוב, כי אם אור פשוט מאד, וכל אחד כפי בחינתו מצייר את האור או לטוב או לרע, ואם האדם זוכה להתבונן בהרחמים והחסדים שהקדוש ברוך הוא עושה עמו בכל עת, ויודע שכפי מה שמגיע לו, הקדוש ברוך הוא מתנהג עמו ברחמים גדולים, אזי מצייר האור לטוב, ותמיד מברך ומהלל לשמו יתברך, ויש לו יום טוב ממש, אבל אם האדם מרוב חטאיו ופגמיו נדמה לו שהקדוש ברוך הוא מתנהג עמו באכזריות, וכאילו עיוות עליו את הדין חס ושלום, אזי הוא מצייר את האור לרע, ומקלל ומחרף את יומו, ויש לו הגיהנום בזה העולם ממש, וזהו אִישׁ אִישׁ בִּי־יִקְלֹל אֱלֹהָיו, אלהיו דייקא, כפי מה שצייר לעצמו, אבל לא כפי מה שבאמת יורד מלמעלה, כי מלמעלה יורד אור פשוט, ויכולין לצייר אותו לטוב ולחיות חיי גן עדן בזה העולם ממש, והשם יתברך יזכינו לשמור על כל ימינו בשמירה מעולה מאד, ולמלאות כל יום ויום עם הרבה טוב אמיתי ונצחי, עדי נזכה לבלות ימינו ושנותינו בטוב ובנעימים, ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

